

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ — ਨੰਬਰ ਦੇ-ਸੌ

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ: ਦੂਜੀ ਇਕੱਠ ਅਤੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਅੰਤਕਾਲ-ਵਿਦਿਆ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਮਹੱਤਵ

Jeff Pippenger
2024-05-05

ਅਸੀਂ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਅਵਧੀ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜੋ ਦੂਜੇ ਇਕੱਠ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਭਵਿੱਖਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਿਸਟਰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਨੇ ਵੀ ਕੀਤੀ।

ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਯੱਸੀ ਦੀ ਇੱਕ ਜੜ੍ਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਝੰਡੇ ਵਾਂਗ ਖੜੀ ਹੋਵੇਗੀ; ਅਨਿਆਜ਼ਾਤੀਆਂ ਉਸ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨਗੀਆਂ; ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਮਹਿਮਾਮਈ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਏਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦੇ ਬਚੇ-ਖੁਚੇ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਨੂੰ, ਜੋ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਸੂਰ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਪਥਰੋਸ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਕੂਸ਼ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਏਲਾਮ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਸ਼ਿਨਾਰ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਹਮਾਥ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਦੀਪਾਂ ਤੋਂ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਕੌਮਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਝੰਡਾ ਖੜਾ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਤਿਆਗੇ ਹੋਏਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰ ਹੋਏਆਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਚਾਰੋਂ ਕੋਨਿਆਂ ਤੋਂ ਸੰਘੇਰੇਗਾ। ਇਫਰਾਇਮ ਦੀ ਈਰਖਾ ਵੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਨਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ; ਇਫਰਾਇਮ ਯਹੂਦਾਹ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਯਹੂਦਾਹ ਇਫਰਾਇਮ ਨੂੰ ਕਲੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਯਸਾਯਾਹ 11:10-13.

ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੰਤਿਮ-ਦਿਨਾਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਚੇਲਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਐਸੀ ਏਕਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਪੰਤੇਕੁਸਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਉਹ ਦਸ ਦਿਨ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਯਸਾਯਾਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ, “ਅਫ਼ਰਾਈਮ ਦੀ ਈਰਖਾ ਵੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਨਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ; ਅਫ਼ਰਾਈਮ ਯਹੂਦਾਹ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਯਹੂਦਾਹ ਅਫ਼ਰਾਈਮ ਨੂੰ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ।”

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਪਰੀਖਿਆਵਾਂ ਆਉਣੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੰਗਲੀ ਘਾਹ ਨੂੰ ਕਣਕ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਫ਼ਰਾਈਮ ਹੁਣ ਯਹੂਦਾਹ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਨਾ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਯਹੂਦਾਹ ਫਿਰ ਅਫ਼ਰਾਈਮ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਨਾ ਕਰੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਦਿਲਾਂ ਅਤੇ ਹੋਠਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦਿਆਲੂ, ਕੋਮਲ, ਕਰੁਣਾਮਈ ਬਚਨ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਇਹ ਅਤਿ-ਆਵਸ਼ਕ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਏਕ ਹੋਈਏ, ਅਤੇ ਜੇ ਅਸੀਂ ਸਭ ਮਸੀਹ ਦੀ ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਦੀਨਤਾ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰੀਏ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦਾ ਮਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਏਕਤਾ ਹੋਵੇਗੀ।” Review and Herald, March 19, 1895.

ਏਕਤਾ ਉਸ ਕਾਰਜ ਦਾ ਇੱਕ ਅੰਗ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸੰਪੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਸੌ ਚੁਵਾਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਏਕਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਪੰਤੇਕੁਸਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਦਸ ਦਿਨਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਅਤੇ ਐਕਜ਼ੀਟਰ ਕੈਂਪ ਮੀਟਿੰਗ ਦੇ ਛੇ ਦਿਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ 1856 ਤੋਂ 1863 ਤੱਕ ਸੰਪੰਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਲੋਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਦੀ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਨਾ ਭੁੱਲੇ ਹੁੰਦੇ।

“ਪਰ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਏ ਸੰਦੇਹ ਅਤੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਆਗਮਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਅਸਹਿਮਤੀਆਂ ਅਤੇ ਛੁੱਟਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈਆਂ... ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਰੁਕਾਵਟ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਅੰਧਕਾਰ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਜੇ ਸਾਰਾ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਸਮੂਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਉੱਤੇ ਇਕੱਠਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਇਤਿਹਾਸ ਕਿੰਨਾ ਹੀ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ!”

“ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦਾ ਆਗਮਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਹੋਵੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇਹ ਯੋਜਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ, ਇਸਰਾਏਲ, ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਭਟਕਦੀ ਫਿਰੇ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਕਨਾਨ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ, ਸਿਹਤਮੰਦ, ਸੁਖੀ ਪ੍ਰਜਾ ਵਜੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰੇਗਾ। ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ‘ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਨ’ ਅੰਦਰ ਨਾ ਗਏ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 3:19)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਕੁੜਕੁੜਾਹਟ, ਬਗਾਵਤ ਅਤੇ ਵੈਰ

ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਵਾਚਾ ਪੂਰੀ ਨਾ ਕਰ ਸਕਿਆ।

“ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਬੜਬੜਾਹਟ ਅਤੇ ਬਗਾਵਤ ਨੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਕਨਾਨ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ। ਇਹੋ ਹੀ ਪਾਪਾਂ ਨੇ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਸਵਰਗੀ ਕਨਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨੂੰ ਦੇਰੀ ਨਾਲਾਇਆ ਹੈ। ਦੋਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਸੰਸਾਰਿਕਤਾ, ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ ਅਤੇ ਝਗੜਾ ਹੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਪਾਪ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।” Selected Messages, book 1, 68, 69.

ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਉਤਰ ਆਉਣ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵੇਲੇ ਹੋਈ ਇੱਕ ਛਿਟਕਾਓ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਐਕਸੀਟਰ ਕੈਂਪ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਛੇ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਅਵਧੀ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਸਭਾ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਉੱਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉਡੇਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਏਕਤਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰ ਲਈ ਗਈ।

22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਉਤਰਣ ਨੇ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੋਈ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰਤਾ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਇੱਕ ਕਾਲ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਸੱਚਾਈਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਗਈਆਂ। 1849 ਤੱਕ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਧਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ 1851 ਤੱਕ 1850 ਦਾ ਚਾਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਚਾਰਟ ਮੁਲਭੂਤ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਓਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਝੰਡੇ ਵਾਂਗ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਮਸੀਹ ਦੁਆਰਾ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਕੱਠ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਉਸ ਦੇ ਉਤਰਣ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਕਸੇਟਰ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਇਕੱਠ ਤਰਸੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੌਰਾਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। 1863 ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਦੀ ਇਕੱਠ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਸ ਸ਼ਿਕਸ਼ਣਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਜੋ 1844 ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਸਮੇਂ ਆਰੰਭ ਹੋਈ ਸੀ। 1848 ਵਿੱਚ, ਇਸਲਾਮ ਤਦ ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ ਨੂੰ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਇਕੱਠ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਕੰਮ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਪੰਤੇਕੁਸਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਏ ਦਸ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਪਹੁੰਚਣ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਐਕਸੇਟਰ ਕੈਂਪ ਮੀਟਿੰਗ ਦੇ ਛੇ ਦਿਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ, ਸੰਪੰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ 1856 ਤੱਕ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸਮਾਪਤੀਕਾਰੀ ਕੰਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸੱਬਤ ਦਾ ਦਿਨ ਆਇਆ, ਉਹ ਸਭਾ-ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨ ਲੱਗਾ; ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲੀਆਂ? ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਹੜੀ ਬੁੱਧਿ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਜੇਹੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕੰਮ ਵੀ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਮਰਕੁਸ 6:2.

ਜਦੋਂ ਦੈਵੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰ ਹੋਣਾ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਪਰਖ-ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਸੁਪ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਖਲੀਹਾਨ ਨੂੰ ਭਲੀ-ਭਾਂਤੀ ਸਾਫ਼ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਗੇਹੂੰ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਕਰੇਗਾ; ਪਰ ਭੂਮੇ ਨੂੰ ਉਹ ਅਣਬੁੱਝ ਅੱਗ ਨਾਲ ਸਾੜ ਦੇਵੇਗਾ। ਮੱਤੀ 3:12.

ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਦੂਤ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਲਵਾਨ ਦੂਤ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਉਤਰਦਾ ਵੇਖਿਆ, ਜੋ ਬੱਦਲ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਇੰਦਰਧਨੁਸ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਮੁਖ ਮਾਨੋ ਸੂਰਜ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰ ਅੱਗ ਦੇ ਖੰਭਾਂ ਵਰਗੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਪੁਸਤਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਪੈਰ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ, ਅਤੇ ਖੱਬਾ ਪੈਰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 10:1, 2।

19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1844 ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਖਿੱਲਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ ਨੌਂ, ਪਦ ਪੰਦਰਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਕੁਝ ਅੰਕੜਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

“ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ 1843 ਦਾ ਚਾਰਟ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ; ਕਿ ਅੰਕ ਉਹੀ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ; ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਅੰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੁੱਲ ਉੱਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਓਹਲੇ ਰੱਖਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖ ਸਕੇ, ਜਦ ਤੱਕ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਹਟਾਇਆ ਨਾ ਗਿਆ।” Early Writings, 74.

ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਦੇ ਹਟਾਏ ਜਾਣ ਨੇ ਸੈਮੂਅਲ ਸਨੋ ਨੂੰ ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਸਹੀ ਤਾਰੀਖ ਪਛਾਣਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਦੇਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

“ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ, ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਏ ਹੋਏ ਲੋਕ, ਜੋ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਬਾਈਬਲਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀਨ ਸਮਿਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਹੱਥ ਅੰਕਾਂ ਤੋਂ ਹਟਾ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਭੁੱਲ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀਨ ਸਮੇਂ 1844 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਸਬੂਤ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀਨ ਸਮੇਂ 1843 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ, ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣਗੇ।” Early Writings, 237.

ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਮਸੀਹ ਦੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਿਸ਼ਾਨੀ-ਬਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਸਮੇਟਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਅਤੇ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1844 ਨੂੰ ਉਤਰਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ। ਮਈ 1842 ਵਿੱਚ 1843 ਦੇ ਚਾਰਟ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਨੇ ਹੀ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਅੰਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਇੱਕ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਨੇ ਹੀ ਮੋਹਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਹੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਕੱਲਾ ਬੈਠਿਆ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਟਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਮੋਹਰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀ। ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਕਰਮ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਐਕਸੇਟਰ ਕੈਂਪ-ਮੀਟਿੰਗ ਤੱਕ ਹੋਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉਡੇਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੇਲੇ ਆਖਰਕਾਰ ਦਸ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਉਠਾਇਆ।

ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੂਤ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉੱਠਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੌਂਹ ਖਾਈ ਜੋ ਯੁਗਾਂ-ਯੁਗ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਸਭ ਕੁਝ ਰਚਿਆ, ਕਿ ਹੁਣ ਅੱਗੇ ਸਮਾਂ ਨਾ ਰਹੇਗਾ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 10:5, 6.

11 ਅਗਸਤ, 1840 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸਭਾ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਤੱਕ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਮਸੀਹ ਦੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਹੈ। 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਤੀਜਾ ਦੂਤ ਉਤਰਾ, ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਛੋਟਾ ਮਿਲਰਾਈਟ ਝੁੰਡ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸੇ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉੱਠਾਇਆ ਅਤੇ ਸੌਂਹ ਖਾਧੀ ਕਿ ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ।

1844 ਤੋਂ 1863 ਤੱਕ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਮਸੀਹ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਣ ਨਾਲ ਆਰੰਭ ਹੋਈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਖਾਧੇ ਜਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਵੀ ਸੀ। ਫਿਰ 1849 ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਛਿੱਟੇ-ਬਿਖਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ। ਉਹ ਲੋਕ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਉੱਤੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਘਟਨਾ ਨਾ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਹ ਛਿੱਤਰ-ਬਿੱਤਰ ਹੋ ਗਏ। ਐਕਸੇਟਰ ਕੈਂਪ-ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਝੁੰਡ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹੇ ਉੱਤੇ ਏਕਤਾ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਪੈਂਤਕੁਸਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਦਸ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆਈ ਮਿਲਰਾਈਟ ਐਕਸੇਟਰ ਕੈਂਪ-ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੈਂਤਕੁਸਤ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ। 1856 ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹ ਉਸ ਚਲਵੱਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ ਜੋ

ਲਾਉਦੀਕੀਆ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ ਲਾਉਦੀਕੀਆਈ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਕੇ ਖਟਖਟਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ।

ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਖਟਖਟਾਉਂਦਾ ਹਾਂ; ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੇ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਅੰਦਰ ਆਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਭੋਜਨ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 3:20।

1856 ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹ ਦਾ ਹੱਥ ਲਾਉਦੀਕੀਆਈ ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹਕਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਵਿਅਰਥ। 1849 ਵਿੱਚ, ਇਸ ਤੋਂ ਸੱਤ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਸੰਦੇਹ ਅਤੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨੇ ਫਿਲਾਡੈਲਫੀਆਈ ਅੰਦੋਲਨ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ।

“ਜੇ 1844 ਦੀ ਵੱਡੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਨਾਲ ਫੜੇ ਰੱਖਦੇ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਦਘਾਟਿਤ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਏਕਤਾ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੋਏ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦੇਖਦੇ; ਪ੍ਰਭੂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਾਰਜ ਕਰਦਾ; ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿਫਲ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਏ ਸੰਦੇਹ ਅਤੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਆਗਮਨ-ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ.... ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਈ, ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਅੰਧਕਾਰ ਵਿੱਚ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ। ਜੇ ਸਾਰਾ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਸਮੂਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਉੱਤੇ ਇਕੱਠਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਇਤਿਹਾਸ ਕਿੰਨਾ ਵਿਅਘਾਤਕ ਤੌਰ ਤੇ ਭਿੰਨ ਹੁੰਦਾ!” Evangelism, 695.

11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 18 ਜੁਲਾਈ, 2020 ਨੂੰ ਛਿੱਤਰ-ਬਿੱਖਰ ਹੋ ਗਏ। 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਜੇ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚੋਂ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਪੁਸਤਕ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਖਾ ਲਿਆ। 18 ਜੁਲਾਈ, 2020 ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਉੱਠਾਏ ਹੋਏ ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਪਛਾਣ ਕਰਾਈ ਸੀ ਕਿ “ਸਮਾਂ ਹੁਣ ਹੋਰ ਨਾ ਰਹੇਗਾ।”

ਫਿਲਾਡੈਲਫੀਆਈ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ 1843 ਦੀ ਆਪਣੀ ਗਲਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਗਾਵਤ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਪਰ 18 ਜੁਲਾਈ, 2020 ਨੂੰ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਾਂ ਦੇ ਲਾਉਦੀਕੀਆਈਆਂ ਨੇ ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਗਾਵਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ। 1844 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਫਿਲਾਡੈਲਫੀਆਈ ਚਲਾਂ ਨੇ “ਸੱਕ ਅਤੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ” “ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ,” ਅਤੇ ਲਾਉਦੀਕੀਆਈ ਬਣ ਗਈ।

1856 ਉਸ ਸੰਕ੍ਰਮਣ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਕ੍ਰਮਣ ਬਿੰਦੂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

1849 ਅਤੇ 1856 ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਫਿਲਾਡੈਲਫੀਆਈ ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਉਸ ਹੱਥ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਜੋ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਫੈਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕਰੇਗਾ ਜਿੰਨਾ ਉਸ ਨੇ ਭੂਤਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ।

“23 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਅਵਸ਼ੇਸ਼ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਇਕੱਠ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਯਤਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਗੁਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਛਿੱਤਰਾਓ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਚੀਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਪਰ ਹੁਣ, ਇਕੱਠ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਾਵ ਬੰਨੇਗਾ। ਛਿੱਤਰਾਓ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਫੈਲਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਯਤਨਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ, ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਾਂ ਲਗਭਗ ਕੁਝ ਵੀ ਸਿੱਧ ਨਾ ਹੋਇਆ; ਪਰ ਇਕੱਠ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਲਾਇਆ ਹੈ, ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਫੈਲਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਯਤਨ ਆਪਣਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿਖਾਉਣਗੇ।

ਸਭ ਨੂੰ ਇਸ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਏਕਮਤ ਅਤੇ ਜੋਸ਼ੀਲਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਇਸ ਇਕੱਠ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਚਾਲ ਚਲਣ ਲਈ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਾਸਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਛਿੱਤਰਾਓ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਲੱਜਾਜਨਕ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਕਰੇ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸਰਾਏਲ ਕਦੇ ਵੀ ਇਕੱਠਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਉਤਨਾ ਹੀ ਅਵਸ਼ਯਕ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।" Review and Herald, November 1, 1850.

ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਏਕਤਾ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਏਕਤਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੁੱਟ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ "ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਏ ਸੰਦੇਹ ਅਤੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਐਡਵੈਂਟ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।" The Present Truth (ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ Review and Herald ਬਣਿਆ) 1849 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ 1851 ਤੱਕ 1850 ਦਾ ਚਾਰਟ ਉਪਲਬਧ ਸੀ, ਪਰ 1856 ਤੱਕ ਲੇਵੀਅਕਾਂਡ ਛੱਬੀ ਦੇ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਪੂਰਾ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਜੋ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਤੇਈ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਅਤੇ ਪੱਚੀ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮਾਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈਆਂ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੱਬਤ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਚਮਕਣ ਵਾਲਾ ਸਿਧਾਂਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਪਰਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਰਹੀ ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਆਖਰੀ ਪਰਖ 1856 ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਪਹੁੰਚੀ। ਉਹ ਪਰਖ ਧਰਤੀ ਲਈ ਸੱਬਤ-ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਉੱਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਉਸ ਪਰਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਅੰਤ ਦਰਸਾਇਆ ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਸੱਬਤ-ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸ ਪਰਖਣ ਦੇ ਅਰਸੇ ਉੱਤੇ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੀ ਮੋਹਰ ਸੀ। 1856 ਨੇ ਮਿੱਲਰ ਦੁਆਰਾ ਖੋਜੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸੱਚਾਈ ਉੱਤੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਇਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਪੱਧਰ ਉੱਤੇ ਵੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੀ ਮੋਹਰ ਸੀ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਸੱਬਤ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸੱਤਵੇਂ ਨਰਸਿੰਗੋ ਦੀ ਧੁਨ ਵੱਜਣ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦਾ ਭੇਤ, ਅਰਥਾਤ ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਆਸ, ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। "ਸੱਤ ਵਾਰ" ਨੂੰ ਉਸ ਯੂਬਲੀ ਦੇ ਨਰਸਿੰਗੋ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਯਸਚਿੱਤ ਦੇ ਦਿਨ ਵਜਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ।

1856 ਤੋਂ 1863 ਤੱਕ ਦੇ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਨੇ ਚੇਲਿਆਂ ਲਈ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਦੱਸ ਦਿਨਾਂ ਦੀ, ਅਤੇ ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆਈ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਲਈ ਐਗਜ਼ੀਟਰ ਕੈਂਪ-ਮੀਟਿੰਗ ਦੇ ਛੇ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕੀਤੀ; ਪਰ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਰਸਾ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬਣ ਗਿਆ ਜੋ ਬਦਲਾਅ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਜੋ ਸੱਤ ਗੱਜਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸਕ ਕਾਲ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1844 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਗਿਆਕਾਰਿਤਾ ਭਰੇ ਜਵਾਬ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਅਤਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਏ।

ਪਹਿਲੇ ਕਾਦੇਸ਼ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਜੋ 1844 ਤੋਂ 1863 ਤੱਕ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਬਗਾਵਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ, ਤੀਜੀ ਵਾਰ, ਜੁਲਾਈ 2023 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆਂ ਵਜੋਂ ਦੂਜੇ ਕਾਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਦਸਤਖ਼ਤ ਇਹ ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤਿੰਨ ਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਉਦਾਹਰਨ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਲਾਓਦੀਕੀਆਂ ਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

"ਕੀ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਗੀਆਂ? ਕੀ ਉਹ ਤੌਬਾ ਕਰਨਗੀਆਂ, ਜਾਂ ਫਿਰ, ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਸੱਚ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਸੰਦੇਸ਼—ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼—ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਪਾਪ ਵਿੱਚ ਹੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ? ਇਹ ਦਇਆ ਦਾ ਆਖਰੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ, ਪਤਿਤ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਆਖਰੀ ਚੇਤਾਵਨੀ। ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਗੁੰਮਗਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਦੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਿੱਗ ਚੁੱਕੀਆਂ ਅਤੇ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨ, ਹਰ ਗੰਦੇ ਆਤਮਾ ਦਾ ਅੱਡਾ, ਅਤੇ ਹਰ ਅਸੁੱਧ ਅਤੇ ਘਿਨਾਉਣੇ ਪੰਛੀ ਦਾ ਪਿੰਜਰਾ ਬਣੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਮਿਲੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਆ ਨਾਲ ਜੋੜ ਲਿਆ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਦ ਵੀ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾਮਮਾਤਰ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਜੀਵਨ-ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਰਪਣ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀਆਂ ਮਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹੀ ਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੇਵਲ ਉਹੀ, ਜੋ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਸ ਰਾਜਸੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਕਾਸ਼ੀ ਨਿਵਾਸ-ਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਸੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ।

“ਜੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ, ਉਹ ਝੂਠਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ” [1 ਯੂਹੰਨਾ 2:4]। ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਭ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦਾ ਵੀ, ਪਰ ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਕਰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੇ। “ਜੇ ਕੋਈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ; ਜੇ ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ, ਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ” [1 ਯੂਹੰਨਾ 3:6]। ਇਹ ਸਭ ਕਲੀਸੀਆ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ‘ਹੇ ਨਿੱਕੇ ਬੱਚਿਓ, ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਤੁਹਾਨੂੰ ਧੋਖਾ ਨਾ ਦੇਵੇ: ਜੋ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਧਾਰਮੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਧਾਰਮੀ ਹੈ। ਜੇ ਪਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਵੱਲੋਂ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਪਾਪ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰੇ। ਜੇ ਕੋਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੋਂ ਜੰਮਿਆ ਹੈ ਉਹ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਾ ਬੀਜ ਉਸ ਵਿੱਚ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ: ਅਤੇ ਉਹ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੋਂ ਜੰਮਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ: ਜੇ ਕੋਈ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਜੋ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ” [1 ਯੂਹੰਨਾ 3:7-10]।

“ਜੇ ਸਭ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਬਤ-ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਪਾਪ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਵਿੱਚ ਝੂਠੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਾਪਮਈ ਚਾਲ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਪ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਲੋਂ ਸਾਡੇ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਹਰ ਇਕ ਮੈਂਬਰ ਲਈ ਇਹ ਬਚਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ‘ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਲਈ ਸਿੱਧੇ ਰਾਹ ਬਣਾਓ, ਤਾਂ ਜੋ ਜੇ ਲੰਗੜਾ ਹੈ ਉਹ ਰਾਹ ਤੋਂ ਭਟਕ ਨਾ ਜਾਵੇ; ਸਗੋਂ ਉਹ ਚੰਗਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਸਭ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰੋ, ਜਿਸ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖੇਗਾ: ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਰਹੋ, ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਾ ਰਹਿ ਜਾਵੇ; ਕਿਤੇ ਕੜਵਾਹਟ ਦੀ ਕੋਈ ਜੜ੍ਹ ਉੱਗ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਨਾ ਪਾ ਦੇਵੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤੇ ਅਸੁੱਧ ਨਾ ਹੋ ਜਾਣ; ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਵਿਭਚਾਰੀ ਜਾਂ ਅਪਵਿੱਤਰ ਮਨੁੱਖ, ਏਸਾਉ ਵਾਂਗ, ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਭੋਜਨ ਦੇ ਇੱਕ ਹੀ ਗੁੱਲੇ ਲਈ ਆਪਣਾ ਜੇਠਾਪਣ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਾ ਵਾਰਿਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਤੇਬਾ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਾ ਮਿਲੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅੱਥਰੂਆਂ ਨਾਲ ਬੜੀ ਲਗਨ ਨਾਲ ਲੱਭਿਆ’ [ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:13-17]।

“ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੱਚਾਈ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੀਆਂ ਕਾਮੁਕ ਪ੍ਰਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਕੁਤਾਰਕਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਇੱਕ ਗਲਤ ਰਾਹ ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਪ ਨੂੰ ਪਾਪਮਈ ਹੋਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਹੀ ਅੰਤਰਾਤਮਾਵਾਂ ਮਲੀਨ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਨਿਰੰਤਰ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰੇ ਵਾਂਗ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਸੁੱਧ ਕਰਤੂਤਾਂ ਵੱਲ ਫਸਾ ਲਏ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਪੂਰੇ ਅਸਤਿਤਵ ਨੂੰ ਮਲੀਨ ਕਰ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ‘ਜਿਸ ਨੇ ਮੂਸਾ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ [ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਸੀ] ਦਾ ਤਿਰਸਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਦੇ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬਿਨਾਂ ਦਇਆ ਦੇ ਮਰ ਗਿਆ: ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨੇ ਵੱਧ ਕਠੋਰ ਦੰਡ ਦੇ ਯੋਗ ਠਹਿਰੇਗਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ

ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਦਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਲਹੂ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਪਵਿੱਤਰ ਚੀਜ਼ ਸਮਝਿਆ, ਅਤੇ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ? ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਬਦਲਾ ਲੈਣਾ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਫਲ ਦਿਆਂਗਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਆਖਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕਰੇਗਾ। ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਣਾ ਇਕ ਭਿਆਨਕ ਗੱਲ ਹੈ [ਇਬਰਾਨੀਆਂ 10:28-31]।”

Manuscript Releases, volume 19, 176, 177.